

светских религија. Показало се да међу религијама које су традиционално раздвојене једне од других стотинама и хиљадама година има ненормално много "изоморфизама" (понекад чак и идентичности). Та чињеница је проузроковала многе теорије о такозваним утицајима, позајмљивањима, инфилтрацијама, итд. Али те теорије се базирају искључиво на традиционалној хронологији (и изазване су њоме). Због ограничености простора навешћемо само најтипичније примере.

Такозвани "келтски споменик", откривен 1771. год., традиционално се сматра за паганског прехришћанског бога шума код Гала [12, стр. 683], [263, стр. 543]. Ипак, изнад главе тог бога јасно је урезано ESUS. Под притиском традиционалне хронологије, историчари су принуђени да сматрају да је то ипак прехришћански "бог Исус" истог имена као хришћански Исус [263].

Ликовима хришћанског крста (нарочито често у облику "ручног крста", који се поклапа с једним од познатих средњовековних монограма Христоса: крст с петљом за ношење око врата или у руци) буквално су прешлављене староегипатске сцене, које се традиционално датирају много векова, па чак и миленијума, пре н.е.

А. Древис каже: "Ја сам... придао... велики значај митолошким паралелама између хришћанства и паганства... Онај ко не види општепознату везу пасхалне историје јеванђеља с митовима и култним обредима религије Атиса-Адониса-Озириса итд., ко тврди да у митовима о Атису и Адонису 'уопште не фигуришу' погреб и ускрснуће, ко се нада да ће доказати различитост Исусове смрти од начина смрти његових малоазијских рођака... ко у Марији Магдалени и другим Маријама, што стоје крај крста и гроба Спаситељевог, не препознаје индијску, малоазијску и египатску богињу-мајку Мају, Мариаму, Мариталу... Маријану... Мандану - мајку "месије" Кира, "Велику мајку" Песинунта, ојађену Семирамиду, Маријам, Мериду, Миру, Мајру (Меру) и Мају... 'тај нека се не бакће у религиозно-историјска питања' (Вејсов израз)" [4, стр. 150]. Древис наводи огроман списак изоморфизама који изједначавају Христову "свету породицу" с другим "светим породицама" малоазијских и египатских богова [4]. Напоменимо да је, по јеванђељима, Христос стубован. И ево, старогрчка митологија прича нам о Хераклу. "Херакле, који је носио стубове, био је у давнини омиљени симбол... При томе је с тим стубовима повезиван исти мистични смисао као с Христовим крстом. Штавише, бога повијеног под тежином стубова срећемо чак и у Новом завету у лику спаситеља... Двокраки крст у хришћанству је управо симбол новог живота и божанског... као и оба стуба у култу тирског или ливијског Херакла, Шамаша или Симона... На једном античком пртежу Херакле је приказан како носи оба стуба тако да они образују фигуру (косог) крста" [102, стр. 49]. Све сличне чињенице указују, по нашем мишљењу, само на заједничко порекло, како хришћанства, тако и "старогрчке" симболике, из једног истог средњовековног извора.

Једнакост стуба и крста је добро познат мотив у хришћанству и античким религијама [102, стр. 49]. Велики број хришћанских симбола повезан је с тзв. "кључевима св. Петра" којима он отвара "врата небеска" [102]. Али, показује се да је и античка митологија препуна ликова богова и богиња, чији је основни атрибут кључ (или крст у облику кључа). Такви су, например, грчки Хелиос, римски Плутон, египатски Серапис, адска царица Хеката итд. [102, стр. 58]. Још је DupiusS [264] указао на фактичку једнакост између Петра и римског бога Јануса